

zvláště když předstižena byla zkušenostmi úřadem samým za celou řadu let nabytými.

Ze všech těchto důvodů slušelo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Výrok o útratách zakládá se na ustanovení § 40 zák. o ss.

Č. 3337.

V o j e n s k é v ě c i: Pro otázku, zda vdova po býv. rak. voj. gážistovi v záloze pozbývá nároku na dosavadní svoji pensi podle § 45 zák. č. 76/1922 z důvodu, že její příjem přesahuje částku 40.000 K, je rozhodným příjem její v době, kdy se o ztrátě pense rozhoduje, nikoliv příjem z doby, kdy nárok na pensi svého času vznikl.

(Nález ze dne 8. března 1924 č. 4015).

V ě c: Jana T. v P. proti ministerstvu národní obrany (štáb. kap. Dr. Václ. Maur) o zastavení vdovského důchodu.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Výplata důchodu, jehož požívala st-lka jako vdova po nadporučíku v evidenci býv. rak. zeměbrany, padlém ve válce r. 1919 v Albanii, byla nař. rozhodnutím zastavena z důvodu, že st-lka nemá podle § 45 zák. z 17. února 1922 č. 76 Sb. nároku na vdovský důchod, ježto její roční příjem převyšuje 8000 K, jak bylo jejím prohlášením zjištěno.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss toto: --- ---

Nárok na vdovský důchod vznikl st-lce sice již proti býv. státu rak. a to z ustanovení §§ 2 a 18 zák. z 27. dubna 1887 č. 41 ř. z., ale zák. a nař., které platily v býv. říši rak., zůstaly podle zák. z 28. října 1918 č. 11 Sb. ve státě čsl. v platnosti jen prozatím, pokud nebyly nahrazeny předpisy jinými. Dlužno tedy posouditi, zdali přísluší st-lce nárok na vdovský důchod podle norem platných v čsl. státě v době, kdy o nároku tím bylo úřady rozhodováno.

Úprava všech vojenských zaopatřovacích požitků v čsl. státě byla provedena zákonem ze 17. února 1922 č. 76 Sb., jenž nabyl účinnosti již dnem 1. ledna 1920. Zákon ten stanovil v § 104, že pozůstalým po gážistech bývalé rak. armády, kteří zemřeli před státním převratem, přísluší zaopatřovací požitky, — mají-li na ně nárok, — podle zákonů, jichž se dovolává zák. z 19. března 1920 č. 194 Sb., že však některá ustanovení, zejména též ustanovení §§ 45 a 65, platí též pro pozůstalé po osobách v tomto paragrafů uvedených.

Dle § 45 cit. zák. č. 76 nemá nároku na vdovský důchod vdova po gážistovi v záloze, jejíž roční příjem převyšuje 8000 Kč, — je-li však vyšší její příjem než součet 8000 Kč a důchodu vojenského, který by vdově jinak příslušel, že jest jí přiznati důchod v částce doplňující tento součet.

St-lka, jež v řízení správním dne 14. srpna 1922 svůj ryzí roční příjem udala částkou 40.000 K převyšující, netvrdí, že by výše jejího nynějšího ročního příjmu neodůvodňovala použití § 45 cit. zák., nýbrž namítá, že rozhodným pro posouzení výše ročního příjmu jest doba vzniku

nároku, ve kteréž době, totiž v r. 1916 měla jen asi 5000 Kč ročního příjmu, tedy méně než 8000 Kč a že účelem § 45 cit. zák. nebylo zbavovati vdovy po padlých vojínech vdovských důchodů, nýbrž zabrániti útěku aktivních vojenských gážistů do pense.

Ani tyto námitky nejsou důvodné, neboť jednak stanovil § 114 cit. zák., že dnem 1. ledna 1920 zanikl nárok na zaopatřovací požitky, příznačné podle dosavadních zák. a předpisů pro ty osoby, jimž byly přiznány zaopatřovací požitky podle zák. nového, — jednak jest podle § 65 cit. zák. vojenská správa oprávněna kdykoliv znovu prozkoumati podmínky důchodu a podle výsledku důchod znovu vyměřiti nebo zastaviti, — ustanovení pak § 45 téhož zák. nemá k a k t i v n í m vojenským gážistům žádného vztahu, poněvadž se týká výslovně jen důchodu vdov po gážistech v z á l o z e.

Ale pak jest nerozhodné, jaký roční příjem měla st-lka v době vzniku svého nároku proti státu rakouskému i není vadou řízení, jak stížnost míní, že nebyly vyšetřeny majetkové poměry st-lčiny z doby oné.

Není tedy stížnost důvodna i slušelo ji zamítnouti.

Č. 3338.

Státní zaměstnanci: Není nároku na to, aby doba, která se stát. zaměstnanci započítává již jednou jako doba služby civilní, byla započtena ještě podruhé jako doba služby vojenské.

(Nález ze dne 8. března 1924 č. 4019).

V ě c: Antonín S. v Ú. proti ministerstvu financí o započítání vojenské služby válečné.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Výnosem zem. fin. řed. v Brně z 26. února 1921 vyřizena byla přihláška st-lova na zařazení dle zák. z 9. dubna 1920 č. 222 Sb. tím způsobem, že st-l zařazen byl na základě celkové služební doby, započítatelné pro zařazení a postup v dosavadním jeho služebním poměru, činící 28 roků 5 měsíců, dnem 1. ledna 1921 do 2. plat. stupně VII. hodn. třídy s podotknutím, že mu pro postup do vyšších požitků zbývá 5 měsíců.

V podání z 21. února 1922 poukázal st-l na ustanovení § 12, odst. 2 nař. č. 666 z roku 1920 a uvedl, že žádal, aby mu započtena byla doba, jež připadá na jeho službu válečnou, kromě již započtených válečných semestrů a služby v ruských legiích a dovozoval, že zem. fin. řed. započtetlo dosud jen službu v ruských legiích od 1. července 1918 do 31. prosince 1919 (18 měsíců) a ze služby od 1. srpna 1914 do 1. července 1918 (47 měsíců) jen válečná půlletí 30 měsíců, tak že zbývá 17 měsíců nezapočtených. Podání toto vyřídilo zem. fin. řed. výnosem z 2. března 1922, jímž bylo st-li sděleno, že započtení jeho služební doby bylo provedeno takto: skutečná státní služba od 1. listopadu 1898 do 31. prosince 1920 činí 22 r. 2 měs., legioářská služba 2 r. 9 měs. — od 1. července 1918 do 31. prosince 1919, válečná pololetí dle zák. č. 457/19 2 r. 6 měs., presenční služba vojenská od 1. října 1897 do 30. září